

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ČETVRTI ODJEL

PREDMET MUSLIJA PROTIV BOSNE I HERCEGOVINE

(Aplikacija br. 32042/11)

PRESUDA

STRASBOURG

14.01.2014. godine

Ova presuda će postati konačna u skladu s uvjetima iz člana 44. stav 2. Konvencije. U presudi su moguće redakcijske izmjene.

U predmetu Muslija protiv Bosne i Hercegovine,

Evropski sud za ljudska prava (Četvrti odjel), zasjedajući u vijeću u sljedećem sastavu:

Ineta Ziemele, *Predsjednica*,
Päivi Hirvelä,
Ledi Bianku,
Vincent A. De Gaetano,
Paul Mahoney,
Faris Vehabović,
Robert Spano, *sudije*,

i Françoise Elens-Passos, *registrar Odjela*,

nakon vijećanja na sjednici zatvorenoj za javnost dana 10.12.2013. godine, donosi sljedeću presudu koja je usvojena navedenog datuma:

POSTUPAK

1. Postupak u ovom predmetu pokrenut je po aplikaciji (br. 32042/11) protiv Bosne i Hercegovine koju je Sudu podnio državljanin Bosne i Hercegovine, g. Adnan Muslija („aplikant“), dana 14.04.2011. godine prema članu 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda („Konvencija“)

2. Aplikanta je zastupao g. K. Kolić, advokat iz Sarajeva. Vladu Bosne i Hercegovine („Vlada“) zastupala je zamjenica zastupnice Vijeća ministra, gđa Z. Ibrahimović.

3. Aplikant posebno navodi da mu je dva puta suđeno, te da je dva puta kažnjen za isto djelo u vezi s istim događajem.

4. Dana 21.11.2012. godine aplikacija je dostavljena Vladi. Odlučeno je da će se istovremeno ispitati dopuštenost i osnovanost aplikacije (član 29. stav 1.).

ČINJENICE**I. OKOLNOSTI PREDMETA**

5. Aplikant je rođen 1969. godine i živi u Sarajevu.

A. Osuda za prekršaj

6. Dana 13.02.2003. godine policija u Kaknju je podnijela zahtjev za pokretanje prekršajnog postupka protiv aplikanta Sudu za prekršaje u Kaknju („Sud za prekršaje“).

7. Rješenjem od 16.08.2004. godine Sud za prekršaje utvrdio je da je dana 12.02.2003. godine, oko 18:40 sati, aplikant fizički napao svoju bivšu suprugu M.P., u njenom stanu u Kaknju. Aplikant je nekoliko puta udario M.P. u glavu i nastavio da je udara po tijelu u prisustvu njihove maloljetne djece. Oglašen je krivim za prekršaj protiv javnog reda iz člana 3. stav 1. tačka 2. Zakona o javnom redu iz 2000. godine, zbog čega mu je izrečena novčana kazna u iznosu od 150 konvertibilnih maraka (KM)¹. Relevantni dio rješenja glasi:

„Muslija Adnan ... odgovoran je što je dana 12.2.2003. godine oko 18,40 sati, u Ul. Rudi Čajevac u Kaknju, nepozvano ušao u hodnik stana [svoje bivše supruge] ... uhvatio M. za vrat ... a zatim, u prisustvu svoje maloljetne djece... nekoliko puta svojim dlanovima uputio više udaraca M. u predjelu lica i ostalih dijelova tijela, prijeteći joj da će joj oduzeti oboje djece.“

8. Dana 19.10.2004. godine Kantonalni sud za prekršaje u Zenici potvrdio je tu odluku i ona je postala pravosnažna.

9. Dana 3.08.2006. godine aplikant je platio novčanu kaznu.

B. Osuda za krivično djelo

10. Dana 18.09.2003. godine kantonalni tužitelj je podnio optužnicu protiv aplikanta Općinskom sudu u Kaknju („Općinski sud“) zbog nanošenja teške tjelesne povrede M.P.

11. Dana 9.01.2008. godine Općinski sud je oglasio aplikanta krivim za krivično djelo nanošenja teške tjelesne povrede iz člana 177. stavovi 1. i 2. Krivičnog zakona iz 1998. godine, te mu izrekao zatvorsku kaznu od tri mjeseca. Prilikom izricanja presude, sud je uzeo u obzir razne olakšavajuće okolnosti kao što je protok vremena od počinjenja djela, činjenica da aplikant nije ponovio krivično djelo, da je otac troje maloljetne djece, da nije ranije osuđivan, te da je nezaposlen. Sud je uzeo kao otežavajuću okolnost činjenicu da se incident dogodio u prisustvu maloljetne djece aplikanta i M.P. Relevantni dio ove odluke glasi:

„Optuženi Muslija Adnan.. kriv je što je

Dana 12.02.2003. oko 19,00 sati u Kaknju u Ul. Rudi Čajavec bb, ušao u stan u kome stanuje njegova bivša supruga M.P. ... i uhvatio je rukama u predjelu vrata i više puta je udario pesnicom u predio glave, stomaka i lica, kojom prilikom joj je nanio tešku tjelesnu povredu u vidu prijeloma donje vilice ... i više lakih tjelesnih povreda ...“

¹ Konvertibilna marka ima isti fiksni tečaj prema euru kao i njemačka marka: EUR 1 = KM 1,95583.

12. Dana 7.04.2008. godine Kantonalni sud u Zenici je potvrdio ovu presudu.

13. Na zahtjev aplikanta zatvorska kazna je naknadno pretvorena u novčanu kaznu u iznosu od 9.000 KM. Dana 22.03.2011. godine aplikant je platio novčanu kaznu.

C. Postupak pred Ustavnim sudom

14. Dana 4.06.2008. godine aplikant je podnio apelaciju Ustavnom sudu u kojoj se žali na povredu principa *ne bis in idem*.

15. Dana 11.01.2011. godine Ustavni sud Bosne i Hercegovine odbio je njegovu apelaciju. Ustavni sud je smatrao da je aplikant oglašen krivim za prekršaj protiv javnog reda u prekršajnom postupku, dok je u krivičnom postupku osuđen za krivično djelo nanošenja teške tjelesne povrede. Iako su obje odluke donesene povodom istog incidenta, djela su različita po svojoj prirodi i namjeri.

II. RELEVANTNO DOMAĆE PRAVO I PRAKSA

16. Član 3. stav. 1. tačka 2. Zakona o javnom redu iz 2000. godine (*Zakon o javnom redu i miru Zeničko-dobojskog kantona*, Službene novine Zeničko-dobojskog kantona br. 8/00, 15/03, 11/07 i 8/08) propisuje da prekršaj javnog reda i mira čini ko na javnom mjestu narušava javni red i mir učestvovanjem u tuči, zlostavljanjem ili fizičkim napadom na drugog ili ko izazove tuču, odnosno zlostavljanje ili fizički napad na drugog. Prema članu 6. stav 1. za prekršaj javnog reda i mira bila je propisana novčana kazna u iznosu od 200 do 500 KM ili zatvorska kazna do šezdeset dana. Nakon 15.07.2007. godine za ovaj prekršaj može se izreći samo novčana kazna od 200 do 500 KM.

17. Član 48. stav 2. Krivičnog zakona iz 1998. godine (*Krivični zakon Federacije Bosne i Hercegovine*, Službene novine Federacije BiH, br. 43/98, 2/99, 15/99, 29/00 i 59/02), koji je bio na snazi do 1.07.2003. godine, propisivao je, između ostalog, da će se novčana kazna izrečena za prekršaj odbiti od kazne izrečene u krivičnom postupku (50 KM je izjednačeno sa danom zatvora) ukoliko obilježja krivičnog djela obuhvaćaju i obilježja prekršaja.

Član 177. stav 1. istog zakona propisivao je da će se kazniti zatvorom od šest mjeseci do pet godina ko drugog teško tjelesno povrijedi ili mu teško naruši zdravlje. Ako je to djelo počinjeno protiv roditelja zajedničkog djeteta, zapriječena kazna je iznosila od jedne do pet godina zatvora (član 177. stav 2). Nadležni sud je mogao izreći blažu sankciju od minimalne kazne propisane zakonom u slučaju postojanja olakšavajućih okolnosti (član 41. stav 2).

18. Dana 30.03.2012. godine Ustavni sud je na plenarnoj sjednici utvrdio da je došlo do povrede principa *ne bis in idem* u predmetu koji je gotovo identičan ovom predmetu (vidi odluku br. AP 133/09). U svom obrazloženju Ustavni sud se direktno poziva na praksu ovog Suda utvrđenu u predmetu *Sergej Zolotukin protiv Rusije* ([GC], br. 14939/03, ESLJP 2009) i *Maresti protiv Hrvatske* (br. 55759/07, 25.06.2009.).

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANA 4. PROTOKOLA br. 7 UZ KONVENCIJU

19. Aplikant se žali da mu je suđeno dva puta, te da je dva puta kažnjen za isto djelo u vezi s incidentom koji se dogodio 12.02.2003. godine oko 18,40 sati u stanu njegove bivše supruge. On se poziva na član 4. Protokola br. 7 uz Konvenciju koji glasi:

„1. Nikome se ne može suditi niti se može ponovo kazniti u krivičnom postupku u nadležnosti iste države za djelo zbog koga je već bio pravosnažno oslobođen ili osuđen u skladu sa zakonom i krivičnim postupkom te države.

2. Odredbe prethodnog stava ne sprječavaju obnovu postupka u skladu sa zakonom i krivičnim postupkom date države, ako postoje dokazi o novim ili novootkrivenim činjenicama, ili ako je u ranijem postupku došlo do bitne povrede koja je mogla da utiče na njegov ishod.

3. Ovaj se član ne može staviti van snage na osnovu člana 15. Konvencije.“

20. Vlada je osporila taj navod.

A. Dopuštenost

21. Sud zapaža da ovaj prigovor nije očigledno neosnovan u smislu člana 35. stav 3.(a) Konvencije. Nadalje, Sud smatra da on nije nedopušten ni po kojem drugom osnovu. Stoga se on mora proglasiti dopuštenim.

B. Meritum

1. Podnesci strana

22. Aplikant navodi da je oglašen krivim za isti incident i iste činjenice kako u prekršajnom, tako i u krivičnom postupku, te da je time, bez obzira

na dvije različite klasifikacije djela prema domaćem zakonu, povrijeđeno njegovo pravo da mu se ne sudi i da ne bude kažnjen dva puta za isto djelo.

23. Vlada tvrdi da se aplikantov postupak prilikom incidenta od 12.02.2003. godine sastojao od dva različita djela s različitim bitnim obilježjima, te da je stoga aplikant osuđen u dva različita postupka, od strane dva različita suda. U prekršajnom postupku oglašen je krivim za remećenje javnog reda i mira jer je verbalno i fizički napao svoju bivšu suprugu u prisustvu njihove malodobne djece i susjeda. Svrha sankcije u ovom postupku bila je zaštita dobrobiti građana, te javnog reda i mira u širem smislu. Nadalje, kazna izrečena u prekršajnom postupku nije bila dovoljno stroga za djelo koje je takve težine da se kvalificira kao krivično djelo po svojoj prirodi: sud za prekršaje je aplikantu izrekao minimalnu novčanu kaznu od 150 KM.

S druge strane, krivični postupak se odnosi na posljedicu aplikantovih radnji: tešku tjelesnu povredu nanesenu M.P., sa čim Sud za prekršaje nije bio upoznat. Sam napad se nije mogao smatrati prekršajem, te je stoga bio predmet krivičnog postupka. Nanošenje teške tjelesne povrede se nije moglo smatrati identičnim djelom remećenja javnog reda i mira, za šta je aplikant kažnjen u postupku pred Sudom za prekršaje.

2. Ocjena Suda

(a) Je li prva kazna po svojoj prirodi bila krivična

24. Sud zapaža da je dana 16.08.2004. godine aplikant oglašen krivim u postupku provedenom prema Zakonu o javnom redu iz 2000. godine, te da mu je izrečena novčana kazna u iznosu od 150 KM. Prema pravnoj klasifikaciji u Bosni i Hercegovini, nije potpuno jasno treba li „prekršaje“ smatrati „krivičnim“. Dakle, kako bi se odredilo je li aplikant „pravosnažno oslobođen ili osuđen u skladu sa zakonom i krivičnim postupkom [te] države“, prvo pitanje o kojem treba odlučiti jeste da li se taj postupak odnosio na „krivičnu“ stvar u smislu člana 4. Protokola br. 7.

25. Sud ponovno ističe da pravna kvalifikacija postupka prema domaćem zakonu ne može biti isključivi kriterij od značaja za primjenu principa *ne bis in idem* iz člana 4. stava 1. Protokola br. 7. U suprotnom, primjena ove odredbe bila bi ostavljena slobodnoj procjeni država ugovornica u mjeri u kojoj bi to moglo dovesti do rezultata koji su nespojivi sa predmetom i svrhom Konvencije (vidi, npr., *Storbråten protiv Norveške* (odl.), br. 12277/04, ECHR 2007-... (izvaci), sa daljim referencama). Pojam „krivičnog postupka“ iz odredbe člana 4. Protokola br. 7 mora se tumačiti u svjetlu općih principa koji se odnose na odgovarajuće riječi „optužba za krivično djelo“ odnosno „kazna“ iz člana 6. odnosno 7. Konvencije (vidi *Rosenquist protiv Švedske* (odl.), br. 60619/00, 14.09.2004; *Nilsson protiv Švedske* (odl.), br. 73661/01, ESLJP 2005-...; i *Haarvig protiv Norveške* (odl.), br. 11187/05, 11.12.2007.).

26. U utvrđenoj praksi Suda postavljena su tri mjerila koja su opće poznata kao „mjerila Engel“ (vidi *Engel i drugi protiv Nizozemske*, 8.06.1976., Serija A br. 22), koja treba razmotriti pri utvrđivanju da li se radi o „optužbi za krivično djelo“. Prvo mjerilo je pravna kvalifikacija djela prema domaćem pravu, drugo je sama priroda djela, a treće stupanj težine kazne koja bi se mogla izreći dotičnoj osobi. Drugo i treće mjerilo postavljeni su alternativno, ne nužno kumulativno. To, međutim, ne isključuje kumulativni pristup kada odvojenom analizom svakoga mjerila nije moguće doći do jasnog zaključka u pogledu postojanja optužbe za krivično djelo (vidi *Ezeh i Connors protiv Ujedinjenog Kraljevstva* [GC], br. 39665/98 i 40086/98, stavovi 82-86, ESLJP 2003-X, i *Jussila protiv Finske* [GC], br. 73053/01, stavovi 30-31, ESLJP 2006-...).

27. U domaćoj pravnoj klasifikaciji djelo o kojem je riječ predstavlja prekršaj iz člana 3. stav 1. tačka 2. Zakona o javnom redu iz 2000. godine (vidi tačku 16. gore) Ipak, Sud je ranije našao da određena djela imaju krivičnu konotaciju iako se prema relevantnom domaćem pravu smatraju previše trivijalnim da bi se na njih primjenjivao krivični zakon i postupak (vidi *Ziliberg protiv Moldavije*, br. 61821/00, stavovi 32-35, 1.02.2005; *Menesheva protiv Rusije*, br. 59261/00, stav 96, ESLJP 2006-...; i *Maresti*, citiran gore, stav 58).

28. Uvrštavanje djela o kojem je riječ u Zakon o javnom redu iz 2000. godine imalo je za cilj garanciju zaštite ljudskog dostojanstva i javnog reda, vrijednosti i interesa koji obično spadaju u sferu zaštite krivičnog prava. Relevantna odredba ovog Zakona usmjerena je prema svim građanima, a ne prema skupini koja ima poseban status. Pozivanje na „lakšu“ prirodu djela samo po sebi ne isključuje njegovu klasifikaciju kao „krivičnog“ u autonomnom smislu Konvencije, jer u Konvenciji ništa ne upućuje na to da bi karakterizacija djela kao krivičnog po svojoj prirodi, u smislu mjerila Engel, nužno tražila određeni stupanj težine (vidi gore citirani predmet *Ezeh*, stav 104. Konačno, Sud smatra da su primarni ciljevi kod utvrđivanja djela o kojem je riječ kažnjavanje i odvratanje, a to su priznate karakteristike krivičnih sankcija (ibid, st. 102. i 105.).

29. U pogledu stupnja težine mjere, on se utvrđuje s obzirom na najvišu moguću kaznu koju predviđa relevantni zakon. Sama izrečena kazna relevantna je za ovo utvrđenje, ali ne može umanjiti važnost onoga što je kao mogućnost postojalo na početku (ibid., st. 120). Sud primjećuje da je u relevantnom periodu član 6. stav 1. Zakona o javnom redu iz 2000. godine predviđao kaznu zatvora u trajanju od šezdeset dana kao maksimalnu kaznu, iako je aplikantu na kraju izrečena novčana kazna u iznosu od 150 KM.

30. Zajednička karakteristika svih krivično-pravnih sistema jeste da se neka krivična djela sankcioniraju novčanom kaznom, dok druga za sobom povlače lišavanje slobode. U ovom predmetu, kazna zatvora koja je izrečena aplikantu u krivičnom postupku kasnije je pretvorena u novčanu kaznu u iznosu od 9.000 KM. Dva kriterija, priroda djela te priroda i stupanj težine

kazne, predstavljaju alternativne, a ne nužno kumulativne kriterije. Dovoljno je da je sa stanovišta Konvencije djelo o kojem je riječ po svojoj prirodi krivično djelo (vidi *Lauko protiv Slovačke*, 2.09.1998. § 56, *Izveštaji o presudama i odlukama 1998-VI*; *Kadubec protiv Slovačke*, 2.09.1998. § 52, *Izveštaji o presudama i odlukama 1998-VI*; i *Tsonyo Tsonev protiv Bugarske (br. 2)*, br. 2376/03, § 49, 14.01.2010.).

31. U svjetlu navedenih razmatranja, Sud zaključuje da je priroda premetnog djela takva da osudu aplikanta od 16.08.2004. godine dovodi u sferu „krivičnog postupka“ u smislu člana 4. Protokola br.7.

(b) Jesu li djela za koja je aplikant bio krivično gonjen bila ista (*idem*)

32. U predmetu *Sergej Zolotukin protiv Rusije* (citiran gore, §§ 70-78), Sud je primijetio da praksa koju je taj Sud stvorio tokom historije primjene člana 4. Protokola br. 7 ukazuje na postojanje nekoliko pristupa kada je riječ o pitanju jesu li djela za koja je aplikant bio krivično gonjen ista. Nastojeći okončati ovu pravnu nesigurnost, Sud je odlučio dati usaglašeno tumačenje pojma „ista djela“ – odnosno elementa *idem* sadržanog u principu *ne bis in idem*.

33. U predmetu *Sergej Zolotukin* (§ 82.) Sud je zauzeo stav da se član 4. Protokola br. 7 mora tumačiti tako da zabranjuje krivično gonjenje ili suđenje za drugo „djelo“ ukoliko ono proizlazi iz identičnih činjenica ili činjenica koje su u biti iste.

34. Vraćajući se na ovaj predmet, Sud napominje da je aplikant oglašen krivim za isti postupak prema istoj žrtvi i u isto vrijeme, kako u prekršajnom tako i u krivičnom postupku (vidi stavove 7. i 11. gore). Godine 2011. Ustavni sud je odbio njegovu apelaciju primjenjujući pravnu praksu koja je postojala prije prakse u predmetu *Zolotukin*. Nakon toga, njegov pristup je evoluirao (vidi stav 18. gore). Sud dalje napominje da definicija prekršaja iz člana 3. stav 1. tačka 2. Zakona o javnom redu iz 2000. godine kao takva ne uključuje nanošenje tjelesne povrede, dok je taj element ključni za krivično djelo nanošenja teške tjelesne povrede iz člana 177. Krivičnog zakona iz 1998. godine. Međutim, u svom rješenju Sud za prekršaje je izričito rekao da je aplikant kriv što je, *inter alia*, udario M.P. u predjelu lica i cijelog tijela. Fizički napad na M.P. tako predstavlja obilježje prekršaja za koji je aplikant oglašen krivim (u vezi s ovim vidi *Maresti*, citiran gore, § 63). U krivičnom postupku pred Općinskim sudom aplikant je ponovno oglašen krivim što je, *inter alia*, udario M.P. Događaji opisani u odlukama koje su donesene u oba postupka odigrali su se oko 18,40 sati 12.02.2003. godine u stanu M.P. u Kaknju. Očito je da se obje odluke odnose na potpuno isti događaj i iste radnje, bez obzira na to što je u odluci Općinskog suda navedeno da se događaj odigrao oko 19 sati.

35. Činjenice koje se odnose na ova dva djela moraju se stoga smatrati u biti istima u smislu člana 4. Protokola br. 7.

(c) Je li postojala dvostrukost postupka (*bis*)

36. Cilj člana 4. Protokola br. 7. je zabrana ponavljanja postupka koji je okončan „pravosnažnom“ odlukom. Odluka je pravosnažna u smislu ove odredbe ukoliko je stekla status *res judicata*. To je slučaj kada je ona neopoziva, odnosno kada više ne postoji na raspolaganju nikakav redovan pravni lijek, ili kada su strane iscrpile takve pravne lijekove ili dozvolile da istekne rok za njih, a da ga nisu iskoristile (vidi *Sergej Zolotukin*, citiran gore, §§ 107 i 108, sa daljim referencama).

37. U ovom predmetu, Sud za prekršaje je donio svoje rješenje dana 16.08.2004. godine i ono je postalo pravosnažno 19.10.2004. godine. Krivični postupak je pokrenut 18.09.2003. godine dok prekršajni postupak još nije bio okončan. Tako su ova dva postupka vođena istovremeno. U vrijeme kada je osuda iz prekršajnog postupka postala pravosnažna i stekla status *res iudicata*, krivični postupak u tom predmetu vodio se pred prvostepenim sudom. U tim okolnostima Sud smatra da je Općinski sud trebao obustaviti krivični postupak nakon donošenja „pravosnažne“ odluke u prvom postupku (vidi *Zigarella protiv Italije* (dec.), br. 48154/99, ESLJP 2002-IX (izvaci) i *Sergej Zolotukin*, citiran gore, § 115). Nadalje, prilikom odlučivanja o aplikantovoj apelaciji Ustavni sud nije uskladio svoju praksu sa pristupom koji ovaj Sud zauzeo u predmetu *Zolotukin*.

(d) Zaključak

38. Aplikant je „osuđen“ u prekršajnom postupku koji se u autonomnom značenju ovog termina u Konvenciji izjednačava sa „krivičnim postupkom“. Nakon što je ova „osuda“ postala pravosnažna, on je oglašen krivim za krivično djelo koje se odnosilo na isto ponašanje za koje je kažnjen u prekršajnom postupku i koje je obuhvatalo u biti iste činjenice. Ustavni sud je propustio primijeniti principe koji su utvrđeni u predmetu *Zolotukin* i tako ispraviti situaciju u kojoj se našao aplikant.

39. U svjetlu navedenog, Sud smatra da se postupak koji je pokrenut protiv aplikanta na osnovu člana 177. stav 1. Krivičnog zakona iz 1998. godine odnosio na, u biti, isto djelo za koje je već bio pravosnažno osuđen na osnovu člana 3. stav 1. tačka 2. Zakona o javnom redu iz 2000. godine.

40. Dakle, došlo je do kršenja člana 4. Protokola br.7.

II. OSTALE NAVODNE POVREDE KONVENCIJE

41. Sud je ispitao ostale prigovore aplikanta podnesene prema članovima 6. i 14. Konvencije. Međutim, na osnovu svih materijala koji mu stoje na raspolaganju, te u mjeri u kojoj su pitanja na koja se prigovori odnose u

njegovoj nadležnosti, Sud nalazi da oni ne ukazuju na postojanje povrede prava i sloboda utvrđenih u Konvenciji ili njenim Protokolima. Iz toga proizlazi da je taj dio aplikacije očigledno neosnovan, te se mora odbiti u skladu s članom 35. stavovi 3. (a) i 4. Konvencije.

III. PRIMJENA ČLANA 41. KONVENCIJE

42. Član 41. Konvencije propisuje:

“Ukoliko Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije ili njenih Protokola, te ukoliko zakonodavstvo visoke strane ugovornice o kojoj je riječ omogućuje samo djelomično obeštećenje, Sud će, po potrebi, odrediti pravičnu naknadu oštećenoj strani.”

A. Naknada štete

43. Aplikant je postavio zahtjev u iznosu od 1.200 eura (EUR) na ime nematerijalne štete.

44. Vlada je smatrala da je potraživani iznos neopravdan.

45. U okolnostima ovog predmeta, Sud smatra da utvrđenje povrede člana 4. Protokola br. 7 uz Konvenciju samo po sebi predstavlja dovoljnu pravičnu naknadu.

B. Troškovi i izdaci

46. Aplikant je također postavio zahtjev u iznosu od 1.163 eura na ime naknade troškova i izdataka koje je imao pred ovim Sudom.

47. Vlada je smatrala da su potraživani iznosi neopravdani.

48. Prema praksi Suda, aplikant ima pravo na naknadu troškova i izdataka samo ukoliko dokaže da su oni zaista nastali, da su neophodni, te da se radi o opravdanom iznosu. U ovom predmetu, uzimajući u obzir dokumentaciju u posjedu Suda i navedene kriterije, Sud smatra opravdanim da se aplikantu dodijeli potraživani iznos od 1.163 eura na ime troškova i izdataka koje je imao u postupku pred Sudom, kao i porez koji bi mu mogao biti zaračunat na taj iznos.

C. Zatezna kamata

49. Sud smatra primjerenim da se zatezna kamata zasniva na najnižoj kreditnoj stopi Evropske centralne banke, uvećanoj za tri postotna boda.

IZ NAVEDENIH RAZLOGA SUD JEDNOGLASNO

1. *Proglašava* prigovore koji se odnose na povredu principa *ne bis in idem* dopuštenim, a ostatak aplikacije nedopuštenim;
2. *Utvrdjuje* da je došlo do povrede člana 4. Protokola br. 7 uz Konvenciju;
3. *Utvrdjuje*
 - (a) da odgovorna strana treba aplikantu isplatiti u roku od tri mjeseca od dana kada presuda postane konačna, u skladu s članom 44. stavom 2. Konvencije, 1.163 eura (hiljadu sto šezdeset i tri eura) pretvoreno u konvertibilne marke prema tečaju važećem na dan isplate, kao i sve poreze koji bi mu mogli biti zaračunati, na ime troškova i izdataka;
 - (b) da se od dana isteka navedenog roka od tri mjeseca do isplate zaračunava obična kamata na navedeni iznos po stopi jednakoj najnižoj kreditnoj stopi Evropske centralne banke u periodu neplaćanja, uvećana za tri postotna boda;
4. *Odbija* preostali dio zahtjeva aplikanta za pravičnu naknadu.

Sastavljeno na engleskom jeziku i dostavljeno u pisanoj formi dana 14.01.2014. godine, u skladu s pravilom 77. stavovi 2. i 3. Pravila Suda.

Françoise Elens-Passos
registrar

Ineta Ziemele
predsjednica

U skladu s članom 45. stav 2. Konvencije i pravilom 74. stav 2. Pravila Suda, izjava sutkinje Ziemele nalazi se u prilogu ove presude.

I.Z.
F.E.P.

IZJAVA SUTKINJE ZIEMELE

U vezi sa tačkom 45. ove presude pozivam se na svoje izdvojeno mišljenje o slaganju u prilogu presude u predmetu *Vinter i drugi protiv Ujedinjenog Kraljevstva* ([GC], br. 66069/09, 130/10 i 3896/10, ESLJP 2013.) s obzirom na to da obrazloženje koje je u njemu dato u potpunosti odražava moju kritiku u pogledu standardne formulacije koju Sud koristi u okolnostima kada smatra nepotrebnom dodjelu nematerijalne štete.